

Αγ. Νεοφύτου του Εγκλείστου λόγος Απολογητικός και περί του ευγνώμονος Ληστού

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

-«Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία σου»

-«Και πώς», διερωτάται κάποιος, «θα υποβάλλω τα αιτήματά μου προς τον Κύριο, όντας εγώ αγροίκος, χωρικός κι απαίδευτος;»

-Γι' αυτού του είδους τα αιτήματα δεν σου χρειάζονται λογοτεχνικές ικανότητες, παρά μονάχα απλότητα. Ας επιστρέψουμε, όπως έκαμε ο άσωτος υιός. Ας στενάξουμε, όπως στέναξε ο τελώνης Άς χύσουμε δάκρυα μετανοίας όπως η πόρνη

και, όπως ο ληστής, ας φωνάξουμε: «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία σου». Πού βλέπεις το δύσκολο και το πολύπλοκο σ' αυτά τα τόσο άπλα λόγια;

-«Ναι», αποκρίνεται, «αλλ' εγώ δεν βλέπω τον εαυτό μου να είναι συσταυρωμένος με τον Κύριο. Πώς, λοιπόν, να επαναλάβω τα λόγια του ληστή;»

-Τί λέγεις, άνθρωπε; Θέλεις κάθε μέρα να βλέπεις σταυρωμένο τον Χριστό; Τίποτε δεν σ' εμποδίζει κάθε μέρα να στρέφεις το βλέμμα της διάνοιας και ν' αντικρίζεις την σωτήρια σταύρωση και στη συνέχεια να λέγεις; «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία σου».

-Αυτός, όμως, ξαναρωτά και λέγει: «Πώς κάθε μέρα σταυρώνεται ο Χριστός, για να τον βλέπω με τρόπο νοερό»;

-Δεν λέγω, να τον βλέπεις κάθε μέρα σταυρωμένο, αλλά κάθε μέρα νοερά να βλέπεις την σωτήρια σταύρωση, που τότε, μια και για πάντα, έγινε, και να λέγεις συχνά και ολόκαρδα: «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία σου». Αλλά και όταν σταυρώσουμε τον αμαρτωλό εαυτό μας «μαζί με τα πάθη και τις επιθυμίες μας», όπως λέγει ο θείος και μακάριος Παύλος, τότε κι εμείς συσταυρωνόμαστε μαζί του και μπορούμε να λέμε: «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία σου». Βλέπεις αυτό το σύντομο και εύκολο αγιογραφικό κείμενο πόσην ωφέλεια προξενεί;

-Δεν είπα: Συγχώρησέ μου, Κύριε, τις ληστρικές αισχροουργίες, τους φόνους, τους δόλους, τις αρπαγές, τις ωμότητες, και τις μύριες εκείνες μιαιρότητες, αλλά «Μνήσθητί μου, Κύριε». Κι ούτε τη θύμηση αυτή την ζητώ αμέσως, αλλά τότε. Όταν οι δυνάμεις των ουρανών θα σαλευθούν. Όταν θα έλθεις με τρόπο εμφανή. Όταν, το ανέκφραστο φως της δικής σου παρουσίας σαν αστραπή θα φανεί ταυτόχρονα από την ανατολή μέχρι και τη δύση. Όταν θα ηχήσει μεγαλόφωνα η σάλπιγγα και οι νεκροί θ' αναστηθούν. Όταν θα εξαποστείλεις τους αγίους σου αγγέλους να συναθροίσουν τους διαλεχτούς σου κι από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Τότε, αφού παρουσιασθεί πια η βασιλεία σου, Μνήσθητί μου, Κύριε. Μη με λησμονήσεις γιατί είμαι ληστής, αλλά «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθεις στη βασιλεία σου».

Όταν οι στρατιές των αγγέλων θα διασχίζουν όλη την υφήλιο και θα συνάγουν τους διαλεκτούς σου από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, μη με λησμονήσεις, εξαιτίας των ληστρικών μου έργων, αλλά, «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθεις στη βασιλεία σου». Δεν ζητώ περισσότερα απ' αυτό, αφού δεν πρόλαβα καν να μετανοήσω, για τα φοβερά εκείνα ατοπήματα μου- γι' αυτό συνελήφθηκα και, σαν

ληστής, σταυρώθηκα, ώστε και σύ, Κύριε, που είσαι ανώτερος από κάθε δικαιοσύνη, να συγκαταλεχθείς μαζί με τους ανόμους. Έτσι και μ' αυτή σου τη συγκατάβαση, με τρόπο υπεράξιο, παραβλέπεις την αισχρότητα των έργων μου, και με καθιστάς άξιο, να με θυμηθείς στη βασιλεία σου. Όταν χίλιες χιλιάδες και μύριες μυριάδες των ουρανίων δυνάμεων, μ' αισθήματα τρόμου, σε κυκλώνουν. Όταν θα καθίσεις στον περίδοξο θρόνο, σαν βασιλιάς των ουρανίων δυνάμεων κι όλης της οικουμένης, τότε θα συναχθούν μπροστά σου όλα τα έθνη. Τότε θα τους χωρίσεις, όπως ο βοσκός χωρίζει τα πρόβατα από τα ερίφια. Τότε θα στήσεις τα πρόβατα στα δεξιά σου και τα ερίφια στ' αριστερά σου. Πώς, επομένως, να μην είναι παμμέγιστο γεγονός, να θυμηθείς τότε, βασιλιά των όλων, έμενα, ένα αχρείο και άχρηστο ληστή;

Κι Αυτός του αποκρίνεται! Από που έμαθες, ληστή, ότι εγώ είμαι βασιλιάς; Τί βλέπεις σ' έμενα αντάξιο της βασιλικής μου εξουσίας; Πού βλέπεις βασιλικό μανδύα να με περιβάλλει; Πού τα στρατεύματα και τα χρυσοκόλλητα άρματα; Πού

οι δορυφορούντες συνοδοί, οι επιβολείς της βασιλικής ευταξίας; Πού τα παλάτια και τα περίλαμπρα σπίτια κι όλα τα γνωρίσματα της βασιλείας; Πώς ονομάζεις, κάποιε, βασιλιά, που δεν έχει πού να κλίνει το κεφάλι και που σταυρωμένος βρίσκεται σαν κακούργος μεταξύ δύο ληστών; Αλλά και ποιούς νόμους μελέτησες ή ποιές προφητείες, ευνοϊκές για μένα, διάβασες, ώστε να μάθεις να με καλείς βασιλιά; Όταν στάθηκα μπροστά στον Πιλάτο και λίγο νωρίτερα μπροστά στον Καϊάφα, με δική μου θέληση φανέρωσα, τότε, το αποκρυμμένο τούτο μυστήριο. Στον ένα είπα: «...σύντομα θα δείτε τον Υιό του Ανθρώπου να κάθεται στα δεξιά του Θεού και να έρχεται πάνω στα σύννεφα του ουρανού». Και στον άλλο: «Αν η βασιλεία μου προερχόταν απ' αυτόν τον κόσμο, οι στρατιώτες μου θα αγωνίζονταν να μην πέσω στα χέρια των Ιουδαίων. Η δική μου βασιλεία δεν προέρχεται από εδώ». Εκείνοι τ' άκουσαν, έμειναν όμως άπιστοι. Συ, φυσικά, δεν τ' άκουσες αυτά, γιατί, ληστής όντας και κακούργος, βρισκόσουνα φυλακισμένος. Από πού, λοιπόν, με ξέρεις και αναγνωρίζεις, σαν βασιλιά, και ζητάς να σε θυμηθώ και να σε κάμω άξιο της βασιλείας μου;

-«Δεν έμαθα», άπαντα ο ληστής, «το παραμικρό από ανθρώπους, ώστε να σε ξέρω σαν βασιλιά, σαν Θεό, υιό ομοούσιο με τον αθάνατο βασιλέα Θεό Πατέρα. Όμως και μόνο η συγκλονιστική αλλοίωση των στοιχείων της φύσης, την ώρα αυτή, διδάσκει πασιφανέστατα, ότι συ είσαι ο βασιλιάς και κτίστης και συνοχέας όλης της δημιουργίας. Γι' αυτό και συμπάσχουν τα κτίσματα με τον Κτίστη. Σαν αντίκρισε το φως της μέρας, σταυρωμένο Σε, το φως το αληθινό, που ήρθε στον κόσμο και φώτισε τον καθένα, μένοντας πιστό και υπάκουο σ' Εσένα, απέκρυψε τις φωτεινές ακτίνες του κι η πλάση βυθίστηκε μέσα στο σκοτάδι. Τότε και η γη τρόμαξε, παρόμοια, βλέποντας κρεμασμένο στο σταυρό Αυτόν, που την θεμελίωσε στα νερά των θαλασσών απάνω. Αλλά κι οι πέτρες σχίσθηκαν, βλέποντας Σε, την «πέτρα» της ζωής, να πάσχεις. Και οι τάφοι διανοίγονται, για χάρη Σου, που σε λίγο πρόκειται εκουσίως να τοποθετηθείς στον τάφο και νεκροί, για Σε, θ' αναστηθούν, σαν προάγγελοι της ανάστασης. Το καταπέτασμα του ναού σχίστηκε στα δύο, από πάνω μέχρι κάτω, μη υποφέροντας να βλέπει σταυρωμένο τον ναό του πανάσπιλου παναγίου σου σώματος. Αντικρίζοντας όλα αυτά, ολόψυχα, σου φωνάζω: «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία Σου».

Και ο Κύριος του λέγει: «Σε βεβαιώνω πως σήμερα, κιόλας, θα είσαι μαζί μου στο παράδεισο». Σαν άνθρωπος, εκουσίως, στον σταυρό κρεμάσθηκα και σαν Θεός απερίγραπτος βρίσκομαι στον παράδεισο και παντού. Σαν άνθρωπος πεθαίνω και θάπτομαι και στον άδη κατέρχομαι, «και συ θα 'σαι σήμερα μαζί μου στον παράδεισο». Το σώμα μου θα καθαγιάσει τους τάφους, η ψυχή μου θα ελευθερώσει τις ψυχές των πιστών από τον άδη, «και συ θα 'σαι σήμερα μαζί μου στον παράδεισο». Εγώ θεληματικά πηγαίνω στον άδη, για να λυτρώσω τους εκεί

δέσμιους και ν' αναστήσω, «και συ θα 'σαι σήμερα μαζί μου στον παράδεισο». Εκεί, στον άδη, βρίσκεται δέσμιος, όχι μόνο ο πρωτόπλαστος Αδάμ, αλλά και όλο το πλήθος των δικαίων, ακόμη κι ο πιο μεγάλος από όλους και ανώτερος από τους προφήτες.

Κι αν ο μέγας Ιωάννης, ο Βαπτιστής και Πρόδρομος και προφήτης, δεν διέφυγε του άδη την τυραννία, ποιός άλλος απ' τους δικαίους μπορούσε να την αποφύγει; Γι' αυτό σπεύδω να τους απολύσω, «και συ θα 'σαι σήμερα μαζί μου στον παράδεισο». Μέχρι τώρα ο τύραννος, δικαίους και ανεύθυνους, κατείχε σαν υπεύθυνους, αλλ' από τώρα πια, μήτε τον μετανοημένο ληστή θα μπορεί να κρατεί στην τυραννία του. Ο άδης θα 'ναι στο έξης κάτω από το βάρος της ευθύνης του «και συ μαζί μου θα 'σαι σήμερα στον παράδεισο». Απ' εκεί ο Αδάμ, ο θεόπλαστος και πρωτόπλαστος, εξορίσθηκε, αλλά συ ο ληστής, πριν απ' όλους, εισάγεσαι· απ' αυτό όλοι θα καταλάβουν, ότι, όχι ο τόπος αλλ' ο τρόπος σώζει τον άνθρωπο. Ο αμαρτωλός δεν πρέπει ν' απελπίζεται, έστω κι αν κατάντησε ληστής, αρκεί να μετανοήσει θερμά. Μήτε, όμως, ο δίκαιος να υπερφρονεί, έστω κι αν πέτυχε τα θεοκατόρθωτα και κατέχει τον παράδεισο σαν τόπο διαμονής του.

Μάθαμε πόσο μεγάλο αγαθό συνιστά ετούτη ηευχή; Προσέξαμε τί θησαυρό περιλαμβάνει μέσα στη λακωνικότητά της.

Επομένως και 'μείς ας διδαχθούμε, ολόκαρδα καθ' εαυτούς να λέμε, «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθεις στη βασιλεία σου». Κι αν ένας είναι καλλιεργητής, ενώ αροτριά, κι αν είναι βοσκός, την ώρα που βόσκει το κοπάδι του, κι αν άλλος περιποιείται τ' αμπέλια ή τα περιβόλια του, ή άλλος είναι χειροτέχνης, κι αν επιβαίνει πάνω σ' άλογο, κι αν πεζοπορεί, μπορεί να λέγει: «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία σου». Τούτο, νομίζω, σημαίνει και το «ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού» και το «ζητάτε και θα σας δοθεί· ψάχνετε και θα βρείτε, κι όποιος κτυπά του ανοίγουν. Γιατί όποιος ζητά λαβαίνει κι όποιος ψάχνει βρίσκει κι όποιος κτυπά του ανοίγουν».

Μακάρι κι εμείς, αντάξια να ζητούμε και να λαμβάνουμε, να ψάχνουμε και να βρίσκουμε την οδό της ζωής. Αυτή, ταχύτατα να τη διαβούμε για να φθάσουμε γρήγορα να κτυπήσουμε για να μας ανοιγεί η πόρτα της αιωνιότητας με τη χάρη και τη φιλανθρωπία του Κυρίου και Θεού και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού. Σ' Αυτόν μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα ανήκει η δόξα τώρα και πάντοτε και σ' όλη την αιωνιότητα. Αμήν.

(Αγ. Νεοφύτου του Εγκλείστου, Λόγος Δ' - Απολογητικός και περί του ληστού)